

DOSYA/GÖZLEM VE GÖRÜŞLER

DENİZLİ

Özet

Bu yazıda, Denizli'den 13 Mart Ankara Mitingi'nde katılım ve Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesi asistanlarının 19-20 Nisan iş bırakma eylemi değerlendirilmektedir.

Abstract

In this article; the participation from Denizli to the public meeting in Ankara on March 13 and resident physicians' strike from Pamukkale University on April 19 - 20 are reviewed.

ASİSTAN GÖZÜYLE DENİZLİ DENEYİMİ

Yarına dair umutları olmayan, bir başkasına umut kaynağı olabilir mi?

Kendine güven duymayan, bir başkasına güven verebilir mi ?

Moralsız ve motivasyonunu yitirmiş bir hekim üretken, verimli olabilir mi?

Hekimlerin, diğer sağlık çalışanlarının son dönemlerde sistematik biçimde değersizleştirilmeye, ötekileştirilmeye, karartmaya uğradıklarını söylemek abartılı olmaz sanırım. Emeği, bilgiyi, bilimi değersizleştirmek; bileni, duyarlı olanı, farkındalığı olanı ötekileştirmek, aydın olanı karartmak, karanlığa uğratmak son yıllarda ülke genelinde dolayısıyla sağlık sisteminde de gerçekleştirilmeye çalışılan politikaların da özeti aslında. Daha da kötüsü tüm bu olumsuzlukların zaman içinde artarak devam ettirilmek istenmesi.

Moral ve motivasyonunu olmayışı ile, iyi bir gelecek beklentisinin giderek azalması ile, keyifsizlik, yorgunluk ile devam eden süreçte tanı bellidir: TÜKENMİŞLİK. Son yıllarda tükenmişliğin arttığını hepimiz gözlemliyoruz.

Böyle bir dönemde Türk Tabipleri Birliği'nden gelen "çok ses tek yürek olma" çağrısı büyük ses getirdi. Bu aslında, bizden alınmaya çalışılan değerleri korumaya; umutlu, güvenen ve güven veren, üreten ve ürettiğine değer veren BİZ' e dönüş çağrısıydı. Diğer meslek örgütlerinin de katılımıyla hızla genişleyen bu eylem süreci içinde, çok çalışan, çok yorulan ama karşılığını bir türlü alamayan, özlük haklarını kullanamayan, zaman zaman şiddete maruz kalan asistan hekimler olarak biz de yerimizi aldık.

13 Mart mitingi, "çok ses tek yürek olma" çağrısı bu anlamda pek çok açıdan kırılmanın başlangıcı oldu. Bu çağrıyı iyi dinlemeli ve iyi duyurmalıydık. Önce bu sorumluluğu üstlenen bizler kendi aramızdaki iletişimi güçlendirmeliydik. Telefon numaralarımızı kontrol ettik, numaralarımızı aldık-verdik. Böylece telefonla iletişim ağı kurulmuş oldu. Daha sonra bu iletişim ağı yoğun biçimde kullanıldı.

Yüz yüze, bire bir iletişimi etkili ve değerli bulsak da bilgi iletişim çağının diğer haberleşme araçlarını da kullanmak gerekliydi. Taraflı yazılı ve görsel basının söylediklerine, anlattıklarına aykırı söylemlerdi söylediklerimiz. Dolayısı ile yazılı ve görsel basını kullanabilmemiz çok sınırlı olarak mümkün olabilecekti. Bu nedenle doğru ve etkili anlatmalıydık

kendimizi, isteklerimizi, yapacaklarımızı. Facebook'ta bir etkinlik grubu oluşturduk. Çok kısa sürede binlerce insan etkinlik başlığı altında buluşma ve görüşlerini paylaşma olanağı buldu. Bir diğer iletişim kaynağı da mail grupları oldu. Bu mail grupları üzerinden yine binlerce insan tartışma ve görüşlerini, düşüncelerini paylaşma olanağı buldu. Sanal ortamda da olsa pek çok kişi 13 Mart mitingini desteklemiş ve duyurulmasında aktif rol almış oldu.

13 Mart mitinginde motivasyonu en çok arttıran çalışmalardan birisi de "sözlerimi geri alamam" ve "hayde gidelum" oldu. Yerel olanaklarla her mesleki örgüt ve grup kendi özgün klibini oluşturdu ve sonra TTB merkezinde kliplerin birleştirilmesi ile son derece güzel ve motive edici yeni bir klip oluşturuldu. Bu klip mitinginde yüzü, sözü oldu. Evet verilmiş sözlerimiz vardı ve geri alamazdık ve henüz söylenmemiş sözlerimiz vardı.

Bütün bu çağrılara çalışmalara rağmen ulaşılamayan, haberdar edilemeyen kişiler olmuş ise de büyük bir çoğunluğa ulaşıldığını ve mesajların doğru ulaştığını düşünüyorum. Katılmayanlar arasında en çok belirtilen çekince, "miting" kavramının biber gazı ve dayak ile belirgin biçimde ilişkilendirilmiş olması oldu. İletilen diğer bir çekince Türk Tabipler Birliğinin politik bir kurum olduğunu, bu nedenle politik bir olaya katılmak istemedikleri biçimindeydi. Dilimiz döndüğünce susmanın da politik bir duruş olduğunu anlatmaya çalıştık. Genel olarak sistemin iyiye doğru gittiğini düşünenlere performans sistemini ve sağlık politikalarını anlattık. Bize hak vermiş olsalar da, katılmayacaklarını ifade ettiler.

Büyük buluşmaya 1 gün kala artık hazırдық. Kumanyalar, mitingde giyilecek önlükler, dövizler pankartlar, ulaşım araçları, yolda yapılacaklar, listeler vs.. tüm hazırlıklar tamamlanmıştı. En ince ayrıntıya kadar düşünülmüştü her şey. 12 Mart akşamı buluşma noktasında büyük bir coşku vardı. Otobüslere bindik ve çıktık yollara. Uykunun, yerini coşkuya, eğlenceye bıraktığı bir yolculukla Ankara'ya ulaştık. Varış noktasında gördüklerimiz, coşkuumuzun haklı olduğunu gösterdi bize. Daha miting noktasına kilometrelerce varken insanlar sırayla beyaz önlükleri

ile miting alanına doğru yürüyorlardı. Gördüklerimiz coşkulu beyaz bir ırmağı andırıyordu. Buluşma büyük bir katılımı gerçeğe getirmişti. Şimdi sıra söylenmemiş sözleri söylemeye gelmişti.

Miting sürerken pek çok insanın coşkusu hissedilebiliyor, bu coşku burada bitmemeli sözleri duyuluyordu. Hepimiz aynı fikirdeydik, devam edilmeliydi. Ve beklenen açıklama Türk Tabipler Birliği Başkanı Sayın Bilaloğlu'ndan geldi. Evet gerekirse genel grev yapacaktık. Sonraki süreçte Grevin tarihi de belirlendi: 19-20 Nisan 2011.

Başlangıçta asistan hekimler olarak, 13 Mart mitingine beklenen sayıda katılamadık. İyi örgütlenemedik, kendi içimizdeki direnci aşamadık. Bazılarımızın kaygıları vardı: doğru anlaşılama, isteklerimizin doğru ifade edilememesi, politik olmanın doğal sonuçları. Bu kaygıları çoğaltmak mümkün.

Ancak 13 Mart mitingini her ne kadar basında gereğince yer bulamamış olsa da, asistan grubu içindeki önyargıları ve direnci büyük ölçüde kırdı, kaygıları büyük ölçüde azalttı. Nisan başında gerçekleşen Dokuz Eylül Grevi bunun en iyi göstergesidir. Dokuz Eylül Grevi iyi yapılandırılmış bir eylemin neler yapabileceğinin, üretimden gelen gücün büyüklüğünün, çok ses tek yürek olmanın ne derece önemli olduğunun da en önemli göstergelerinden birisidir. Diğer tüm üniversitelerdeki asistan hekimler için iyi bir örnek olan bu eylem 19-20 Nisan genel grevi için, biz asistan hekimlerin örgütlenmesi açısından yol gösterici oldu.

19-20 Nisan genel grevinin hazırlıkları 13 Mart mitinginin kazandırdıkları ile çok daha kolay oldu. Önceden kaygı ile gelişmeleri izleyen sağlık çalışanları daha rahat, daha aktif biçimde katılma eğilimindeydi. Önceden aktive edilmiş olan facebook, mail grupları, telefon ağı yine, yeniden işlevsellik kazanmaya başladı.

Tabip odasının asistan komisyonunda asistanlar buluşmaları sıklaştı. Bir önceki eylemde Tabip Odası

hakkında var olan ön yargılar büyük ölçüde yıkılmıştı. Asistan hekimler arasında da grevin detayları konuşuldu.

18 Nisanda yine önceki eylem süreci içinde öğrendiklerimiz ile daha hızlı ve daha kapsamlı bir programla grev sabahına hazırдық. Dövizler, pankartlar, müzikler vs..grev alanı ile ilgili hazırlıklar tamamlanmıştı.

Grev sabahı grev alanının hazırlıkları tamamlandıktan sonra, katılım yavaş yavaş artmaya başlamıştı. Ancak katılmak konusunda kararsız olanlar, idare kaynaklı, çalıştıkları bölümden kaynaklı çekinceleri olan arkadaşlarımız vardı, biliyorduk. Dokuz eylül grevinden öğrendiklerimizi burada kullanmaya karar verdik. Grev alanında bulunanlar olarak toplanıp servislerden, polikliniklerden arkadaşlarımızın katılımını sağlamaya karar verdik ve tek tek bütün birimleri dolaştık. Her birimden sayımız artarak başka bir birime geçtik. Böyle coşkulu bir grubun, coşkusuna katılmamak olası değildi. Grev alanına döndüğümüzde yoğun bakım, acil servisler, yatan hastaların tedavilerini aksatmayacak biçimde nöbetçiler bırakıldıktan sonra neredeyse tüm personel grev alanında idi.

19-20 Nisan sağlıkta genel grev tüm Türkiye'de büyük bir katılımı ve başarı ile sonuçlandı. Ardından diğer asistan eylemleri: Trakya, Akdeniz, Hacettepe, Çukurova, Adnan Menderes...

Bu sürecin biz sağlık çalışanlarına kazandırdıkları sadece koşulların düzelmesi ile sınırlı değil elbette.

- Kendi içimizde belki önceden var olan ama

zayıflamış ilişkileri, bağları güçlendirdik, güçlü ve işlevsel bir iletişim ağı kurduk.

- Nasıl örgütlenileceğini ve örgütlü gücün, güçlü yaptırımlarının olduğunu öğrendik.

- Apolitik gibi görünse de tepkisizliğin, susmanın da aslında politik bir duruş olduğunu dolayısı ile pasif değil aktif eylem içinde bulunmanın daha önemli olduğunu pek çok kişiye sadece anlatarak değil uygulayarak gösterdik.

- Onurlu, yaratıcı bir meslek grubu olarak işimizi sevdiğimizi, insanları sevdiğimizi, bu nedenle hastalarımızı insanları yürüten puan, para olarak görmediğimizi, görmek istemediğimizi, mevcut sağlık sisteminin tüm aksaklıklarının sağlık çalışanlarına mal edilmek istediğini, bunları kabul etmediğimizi etmeyeceğimizi tüm kamuoyuna doğru ve yalın bir dille aktardık.

Tüm bunlar başlangıçtı aslında. Söylediklerimiz, yaptıklarımız bitmedi bitmeyecek. Son söz olarak

Yarına dair umutlarımız var ve bize bağlanan umutları boşa çıkarmayacağız.

Kendimize daha çok güveniyoruz, hastalarımız ve yakınlarının güvenini de boşa çıkarmayacağız.

Yüksek moral ve motivasyon ile daha üretken, daha verimli olmaya, daha çok çalışmaya devam edeceğiz.

Denizli Tabip Odası Asistan Hekim Komisyonu Adına Dr. Adil ZORLU